

Hvem var Forbryderen?

En moderne
Detektiv-Roman
af stærk Spænding
og Effekt.

Nordisk Kunstfilm
i 50 livfulde Optrin.

Hovedpersonerne:

Rentier Müller.

Kurt }
Olga } hans Børn.

Aage Hagen, Kurts Ven.

Otto Berg, Detektiv.

Detektivens Rolle udføres af

Hr. Psilander,

Aage Hagens Rolle af

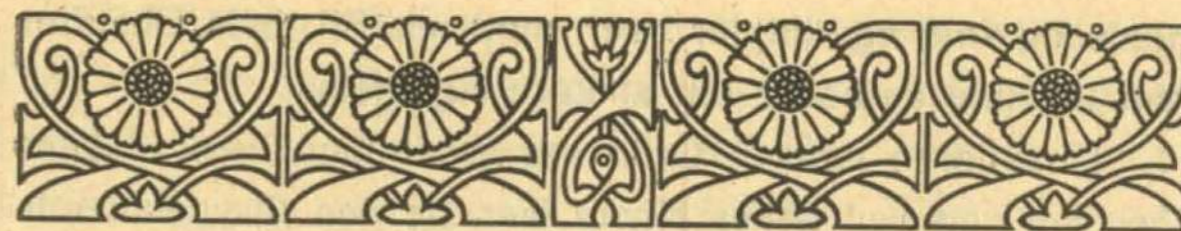
Hr. Schyberg.

Afdelingerne.

1. En lykkelig Familie
2. Fristeren
3. Tomme Lommer
4. Et Forslag
5. Den rare Søster
6. Revolveren
7. Paa Livet
8. Detektiven observerer
9. Glade Ungdom
10. En fornuftig ung Mand
11. Forbrydelsen planlægges
12. Den fulde Mand
13. Et Brev
14. Naar andre sover
15. Mørkets Gerninger
16. „Jeg synes, jeg hørte Støj“
17. Et heldigt Træf
18. Mordet
19. Børnenes Sorg
20. Politiet arbejder
21. Et vægtigt Indicium
22. „De er anholdt!“
23. „Jeg er uskyldig!“
24. Detektiven interesserer

25. I Fængslet
26. „Deres Broder er uskyldig!“
27. Unge Hjerter
28. Detektivens Fif
29. Det brændende Brev
30. „Pas paa ham!“
31. „Nu er han gaaet!“
32. Husundersøgelse
33. Opdaget!
34. „Brand! Brand!“
35. Forsvundet!
36. En Visit
37. En anden Visit
38. Detektivens Plan
39. Ved Arbejdet
40. Den Myrdedes Portræt
41. „Nu eller aldrig!“
42. Samvittighedsnag
43. Gengangeren.
44. „Jeg tilstaar!“
45. Forbrydelsen opklaret!
46. Døden straffer
47. Uskyldig dømt!
48. Løsladelsen
49. „Hvordan skal jeg takke Dem?“
50. Den bedste Tak

Hvem var Forbryderen?

Den gamle Rentier Müller elsker sine to Børn, Kurt og Olga, over alt andet paa Jorden. Kun smerter det ham dybt, at Kurt ikke passer sine Studier flittigt nok, men lader sig lokke ud paa Glatis af sin gode Ven Aage Hagen, en Døgenigt af Rang, der ikke bestiller andet end at svire og drikke.

En Aften kommer Aage som sædvanlig hjem for at hente Kurt. Da denne imidlertid ingen Penge har, overtaler Aage ham til at forsøge at slaa Faderen for nogle, og da dette mislykkes, pudser Aage ham paa Søsteren, hvor han da ogsaa faar 100 Kroner.

Medens Kurt er oppe hos Søsteren efter Pengene, ser Aage Kurts Revolver ligge paa Bordet og tilegner sig den.

Den halve Nat selder de derpaa Tiden bort i Selskab med letsindige Pige børn — de aner ikke, at den bekendte Detektiv Otto Berg fra et af Sidebordene holder Øje med dem, og højlig forundres over deres Strøen-om-sig med Penge.

Hen paa Natten bryder Kurt op og gaar hjem.

Aage derimod synes at have fattet en eller anden skummel Plan: da han kommer ud paa Gaden, agerer han

pludselig fuld og dingler over ind mod en Bil, hvis Chauffør han lallende anmoder om at køre sig hjem.

Chaufføren parerer Ordre og kører ham hjem til hans Værtinde, og ved fælles Hjælp faar de den tilsyneladende drukne Aage i Seng.

Aldrig saa snart er de ude af Døren, førend Aage springer op og forsigtigt sniger sig ud af Huset!

Kurt er imidlertid kommen hjem, og da han i Grunden

Paa Natkaféen

er led og ked ved hele dette Liv, skriver han et Brev til Aage, hvori han beder ham lade være at komme der oftere, da han nu har i Sinde helt at hellige sig sine Studier.

Efter at have skrevet Brevet, gaar han hen til den nærmeste Postkasse med det.

Da han kommer tilbage, finder han hele Huset i Oprør! Inde i Dagligstuen ligger hans Fader myrdet, og Søsteren og den gamle Husholderske er ude af sig selv af Fortvivlelse.

Øjeblikkelig telefonerer Kurt efter Politiet, der straks efter kommer til Stede og optager Rapport. Det vægtigste Indicium er — Revolveren. Det viser sig at være Kurts! Og da den gamle Husholderske Aftenen forud har hørt, at Kurt har bedt sin Fader om Penge, men faaet Afslag, er Politiet ikke sent til at anholde ham, skønt baade han selv og Søsteren sværger paa, at han er uskyldig.

I anspændt Lytten

Gennem Avisen erfarer Otto Berg om Mordet, og pludselig staar for ham Billedet af hin Scene fra Natkaféen, hvor Kurt og Aage fejrede deres vilde Sold. Drevet af en pludselig Indskydelse tager Berg hen i Arresten og anmoder om en Samtale med Kurt, og efter at have forhørt ham meget indgaaende, er han klar over, at denne aabenhjertige unge Mand ikke er Morderen.

Derimod er det ham umuligt at faa Aages Billede ud.

Myrdet!

af Tankerne, og en indre Stemme siger ham, at han og ingen anden er Morderen.

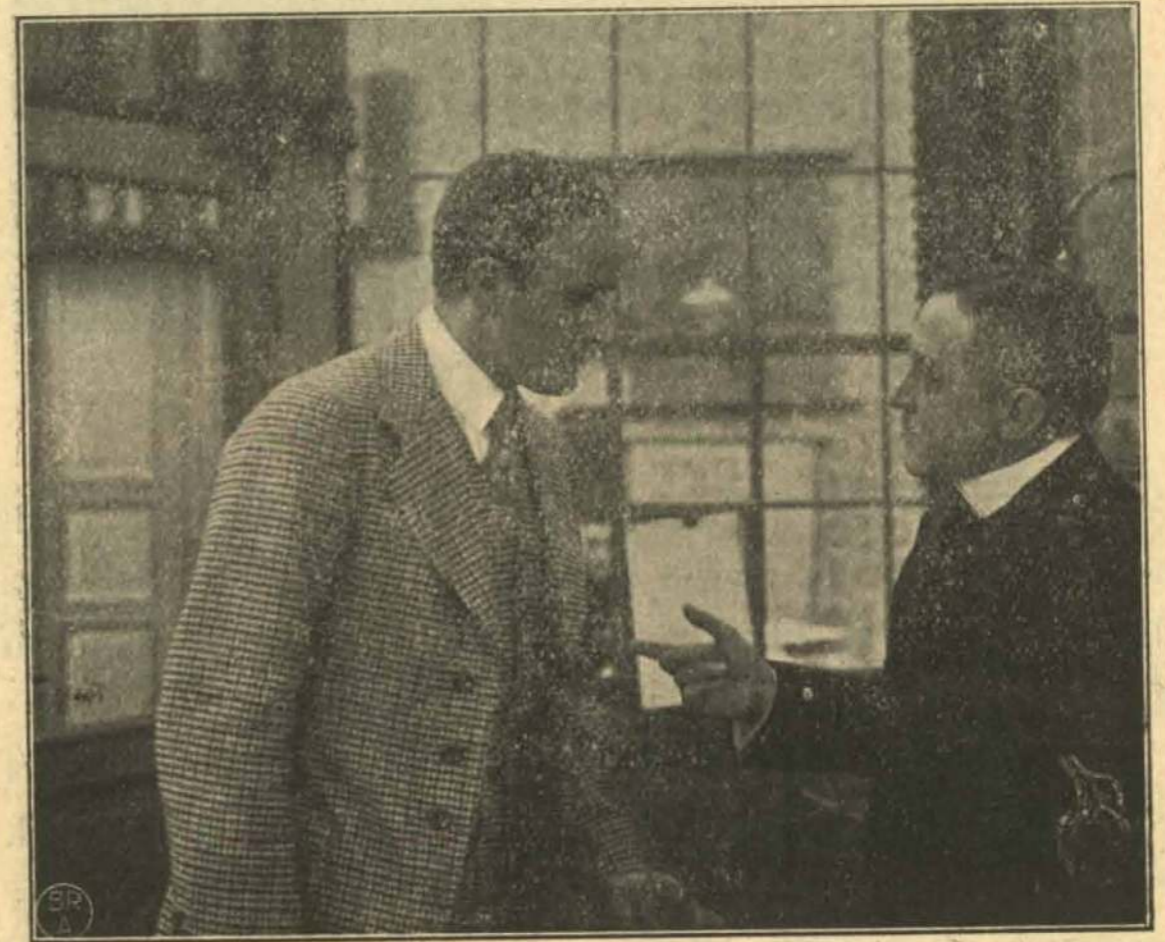

Revolveren!

Paa Sporet?

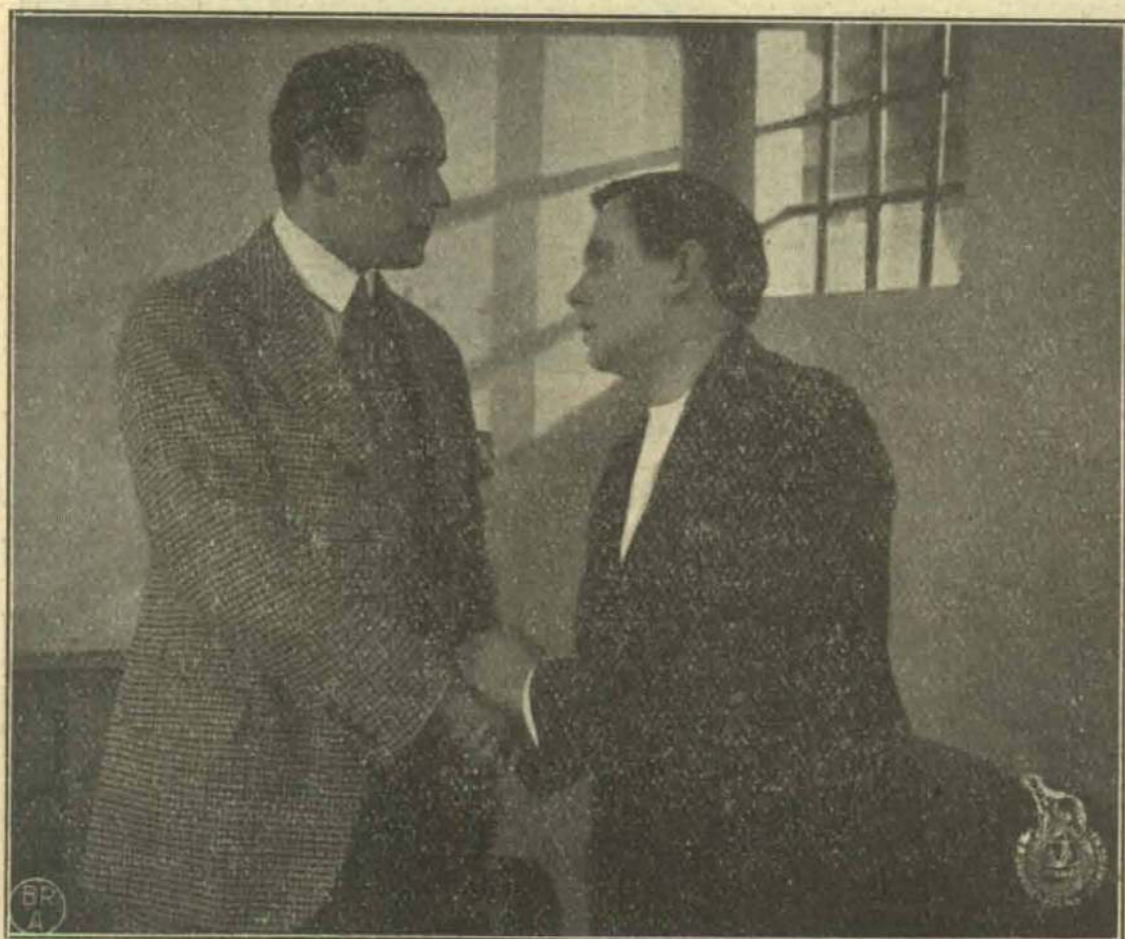
Samme Dag, Berg har besøgt Kurt i Fængslet, af-lægger han en Visit hos Frk. Olga for at bringe hende

Et Besøg

en Hilsen fra Broderen, og da han ser den smukke unge Pige, lover han hende, at han skal bevise hendes Broders Uskyldighed og finde den rigtige Morder.

Fra Olga tager han direkte hen til Aage for at høre, om han kender noget til Mordet; men Aage er paa sin Post og anstiller sig aldeles uvidende. Med en Undskyldning forlader Berg ham, men glemmer — med Vilje — sin Stok, og da han to Sekunder efter vender tilbage, finder han

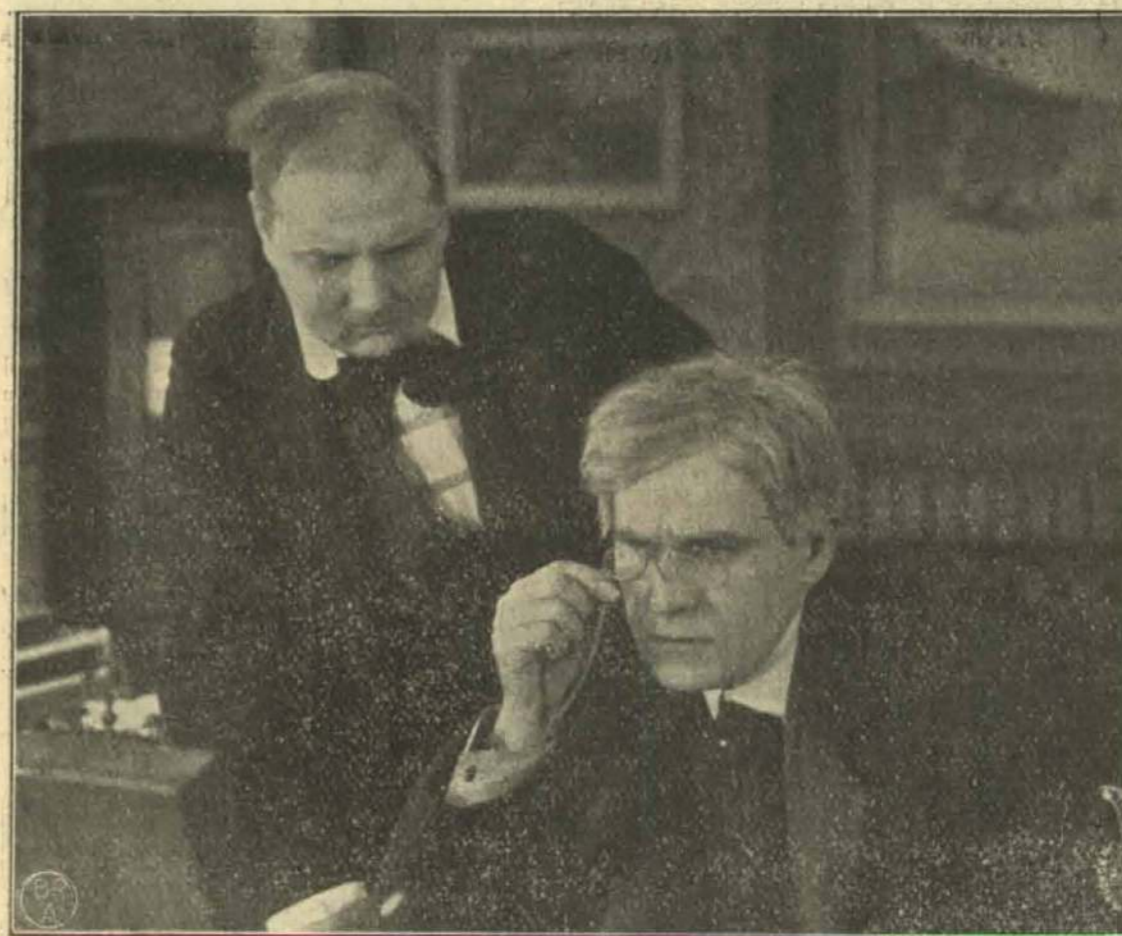
I den Mistænktes Celle

Aage i Færd med at brænde det Brev, som Kurt har sendt ham! Aage bliver meget nervøs, og Berg er nu helt paa det rene med, at han har Morderen for sig, — men nu gælder det blot om at skaffe Beviser.

Berg sætter en af sine Assistenten paa Vagt, og snart efter telefonerer denne, at Aage er gaaet ud. Et Øjeblik efter indfinder Berg sig sammen med to Opdagere og foretager en grundig Undersøgelse i Aages Værelse, men

det er ikke muligt at finde Pengene; derimod finder Berg i Kakkellovnen Resterne af det forbrændte Brev, som han stikker til sig.

Midt under Husundersøgelsen vender Aage hjem, men da han gennem Nøglehullet sér, hvem det er, han har Besøg af, arrangerer han i en Fart en rask lille Ildebrand ude i Korridoren. Da Berg og Opdagerne mærker Brandlugten, styrter de ud af Værelset, men dette Øjeblik be-

Maskeringens Kunst

nytter Aage til at smutte ind og hente Pengene, som han har skjult under Madrassen, hvorefter han hopper ud af Vinduet.

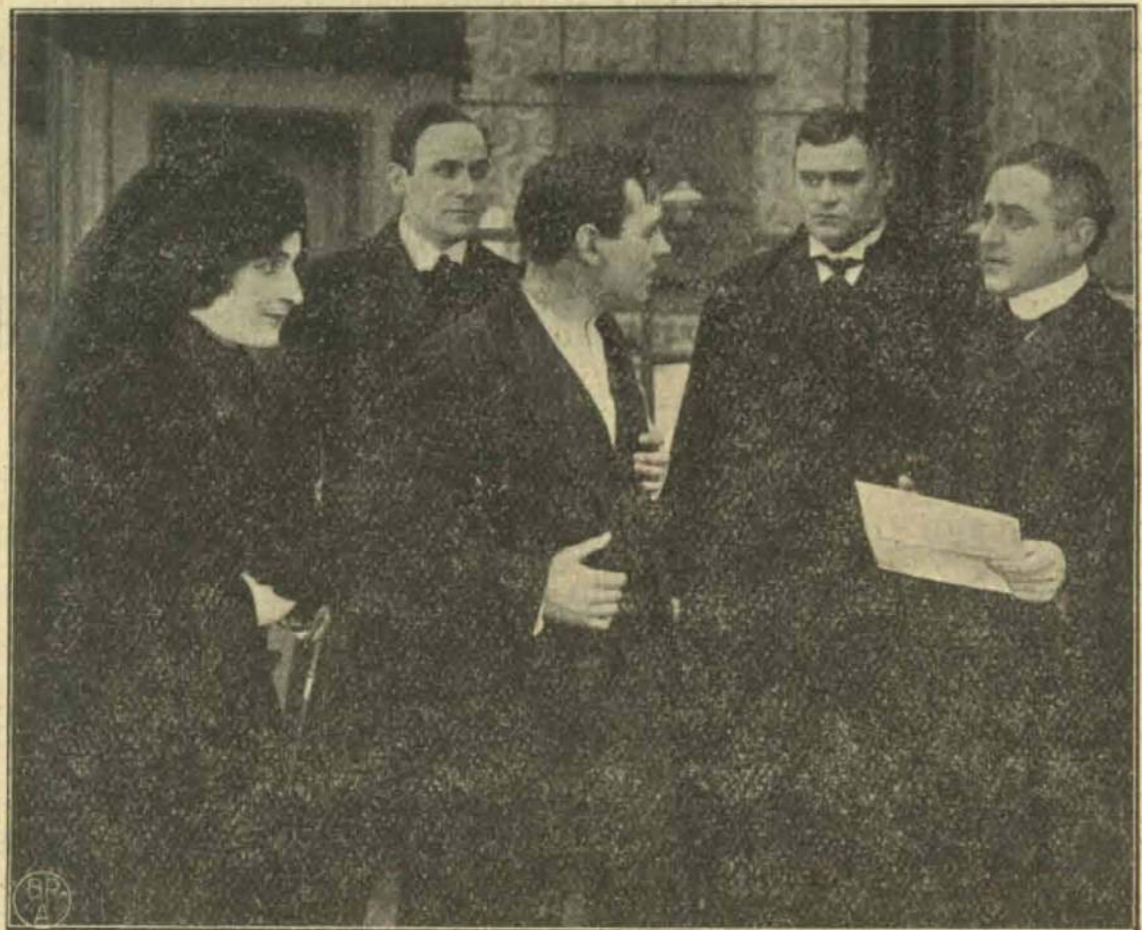
Desværre først for sent opdager Berg, at han er bleven narret.

Hen paa Eftermiddagen besøger Berg Olga for at fortælle hende, hvorledes Sagen staar, da Pigen pludselig melder Aage.

Samvittighedsnag

I en Fart har Berg sin Plan færdig. Han anmoder Olga om at holde Aage op med Snak, indtil han kommer

Fri!

tilbage, og nu skynder han sig pr. Bil hjem og maskerer sig som den myrdede Rentier, hvorefter han straks kører tilbage.

Paa et Vink af Berg forsvinder Olga ud af Stuen, og da Aage er bleven alene, træder Berg i Müllers Lignelse pludselig ind af Døren. Overvældet af Skræk og Angst styrter Aage om, ramt af et Nervechock, og da Berg har afsløret sig og indtrængende anmoder ham om at tilstaa, nikker han tungt og synker død om i Stolen.

Glædestraalende iler Berg og Olga ud til Fængslet og faar Kurt løsladt, og da Kurt i sin Glæde ikke véd, hvordan han skal takke Berg for hans Hjælp, lægger Olga sin Arm i Bergs og sér paa ham med et Blik, der lover ham rigelig Erstatning for, hvad han har gjort for dem begge.

Optaget af
Nordisk Films Co.
1908

*ejer Filmen, saavel som
dens Plakat- og Program-
Tekst o. s. lign. Materiale,
med absolut Eneret.*

*Ved Misbrug vil der blive
nedlagt Forbud og Erstat-
ningskrav gjort gældende
mod Vedkommende.*

Optaget af
Nordisk Films Co.
№98

SAMVITTIGHEDSNAG.

Den gamle Rentier Müller elsker sine to Børn, Kurt og Olga overalt andet paa Jorden, men det smærter ham dybt, at Kurt ikke passer sine Studier men lader sig lokke ud paa Gatis af sin gode Ven, Aage Hagen, en Døgenigt af Rang, der ikke bestiller andet end at svire og drikke. En Aften kommer Aage som sædvanlig hjem for at hente Kurt, men da denne ingen Penge har, overtaler Aage ham til at forsøge at slaa Faderen for nogle, men da dette mislykkes, pudser Aage ham paa Søsteren, hvor han ogsaa faar 100 Kroner. Medens Kurt er oppe hos Søsteren efter Pengene, ser Aage Kurts Revolver ligge paa Bordet og tilegner sig den. Den halve Nat solder de Tiden bort i Selskab med letsindige Pigebørn men aner ikke, at den bekendte Detektiv, Otto Berg, fra et af Sidebordene holder Øje med dem og forundres over deres Stræn om sig med Penge. Hen paa Natten bryder Kurt op og gaar hjem. Aage derimod synes at have fattet en eller anden skummel Plan, thi da han kommer ud paa Gaden, agerer han pludselig fuld og dingler over mod en Bil, hvis Chauffør han lallende anmoder om at køre sig hjem. Chaufføren parerer Ordre og kører ham hjem til hans Værtinde, og ved fælles Hjælp faar de den tilsyneladende drukne Aage i Seng, men aldrig saasnart er de ude af Døren, førend Aage springer op og forsigtigt sniger sig ud af Huset. Kurt er imidlertid kommen hjem, og da hanmi Grunden er led og ked ved hele dette Liv, skriver han et Brev til Aage, hvori han beder ham lade være at komme der oftere, da han nu har i Sinde at hellige sig sine Studier. Efter at have skrevet Brevet, gaar han hen til den nærmeste Postkasse med det, men da han kommer tilbage, finder han hele Huset i Oprør. Inde i Dagligstuen ligger hans Fader myrdet og Søsteren og den gamle Husholderske er ude af sig selv af Fortvivlelse. Øjeblikkelig telefonerer Kurt efter Politiet, der straks efter kommer til Stede og optager Rapport. Det vægtig-

ste Indicium er Revolveren. Det viser sig at være Kurts. Og da den gamle Husholderske Aftenen forud har hørt, at Kurt har bedt sin Fader om Penge, men faaet Afslag, er Politiet ikke længe om at anholde ham, skøndt baade han selv og Søsteren sværger paa hans Uskyldighed. Gennem Avisen erfarer Otto Berg om Mordet og pludselig staar for ham Billedet af hin Scene fra Natkafeen, hvor Kurt og Aage fejrede deres vilde Orgie. Drevet af en pludselig Indskydelse tager Berg hen i Arresten og anmoder om en Samtale med Kurt, og efter at have forhørt ham meget indgaaende, er han klar over, at denne aabenhjærtige unge Mand ikke er Morderen. Derimod er det ham umuligt at faa Aages Billede ud af Tankerne, og en indre Stemme siger ham, at han er Mordæren. Samme Dag, Berg har besøgt Kurt i Fængslet, aflægger han en Visithos Olga for at bringe hende en Hilsen fra Broderen, og da han ser den smukke unge Pige, lover han hende, at han skal bevise hendes Broders Uskyldighed og finde den rigtige Morder. Fra Olga tager han direkte hen til Aage for at høre, om han kender noget til Mordet, men Aage er paa sin Post og anstiller sig aldeles uvildende. Med en Undskyldning forlader Berg ham men glemmer med Vilje sin Stok, og da han to Sekunder efter vender tilbage, finder han Aage ifærd med at brænde det Brev, som Kurt har sendt ham. Aage bliver meget nervøs, og Berg er nu klar over, at han har Morderen for sig, men det gælder om at skaffe Beviser. Berg sætter nu en af sine Assistentter paa Vagt, og snart efter telefonerer denne, at Aage er gaaet ud. Et Øjeblik efter indfinder Berg sig sammen med 2 Opdagere og foretager en grundig Undersøgelse i Aages Værelse, men det er ikke muligt at finde Pengene; derimod finder Berg i Kakkelovnen Resterne af det forbrændte Brev, som han stikker til sig. Midt under Husundersøgelsen vender Aage hjem, men da han gennem Nøglehullet ser, hvem det er, han har Besøg af, arrangerer han i en Fart en rask lille Ildebrand ude i Korridoren. Da Berg og Opdagerne

mærker Brandlugten, styrter de ud af Værelset, men dette Øjeblik benytter Aage til at smutte ind og hente Pengene, som han har skjult under Madrassen, hvorefter han hopper ud af Vinduet. Desværre først for sent opdager Berg, at han er bleven narret. Hen paa Eftermiddagen besøger Berg Olga for at fortælle hende, hvorledes Sagen staar, da Figen pludselig melder Aage. I en Fart har Berg sin Plan færdig. Han anmoder Olga om at holde Aage op med Snak, indtil han kommer tilbage, og nu skynder han sig pr. Bil hjem og maskerer sig som den myrdede Rentier, hvorefter han straks kører tilbage. Paa et Vink af Berg forsvinder Olga ud af Stuen, og da Aage er bleven alene, træder Berg i Müllers Lignelse, pludselig ind af Døren. Overvældet af Skræk og Angst styrter Aage om, ramt af et Nervechock, og da Berg har afsløret sig og indtrængende anmoder ham om at tilstaa, nikker han tungt og synker død om i Stolen. Glædestraalende iler Berg og Olga ud til Fængslet og faar Kurt løsladt, og da Kurt i sin Glæde ikke ved, hvordan han skal takke Berg for hans Hjælp, lægger Olga sin Arm i Bergs og ser paa ham med et Blik, der lover ham rigelig Erstatning, for hvad han har gjort for dem begge.

-----oo0oo-----

A/S **NORDISK**
FILMS-KOMPAGNI
COPENHAGEN

BERLIN. LONDON. NEW YORK. PARIS. WIEN.
BUDAPEST. MOSCOU. BARCELONA. SOFIA.

00000

NORDISK.

The Mystery of the Corner House

RELEASED MARCH 31.

LENGTH (app.) 2844 Ft.

NORDISK FILMS COMPANY

25 CECIL COURT, CHARING CROSS ROAD, LONDON, W.

Phone—CITY 172

'Grams—"Norfilcom."

THE MYSTERY OF THE CORNER HOUSE

Film after film of varied stories have been placed upon the market by the Nordisk Company, and it is astonishing to note the number that have achieved success. Yet after all, the reason is not far to seek. Analyse every film produced by this company and on every score—plot, acting, photography and setting, they are almost incomparable. What wonder then that the public clamour for them, and what wonder, too, that the best exhibitors are never really satisfied unless the name "Nordisk" stands out in a prominent place on their day bill.

And although comparatively few are mediocre, yet certain of these productions are naturally of a greater value than others. In the "Mystery of the Corner House" we have one of the very best, which is, to sum it up in a few words, a thrilling film full of life and impulse.

The story is one featuring the much-favoured detective, and his methods of elucidation, calm and free from rush and tear, must excite the admiration of all.

THE STORY.

Mr. Miller is a retired merchant in comfortable circumstances and occupies, together with his son Robert and his daughter Jessie, the mansion which for long after the events narrated below was known as the "Corner House." Robert's friend is a rather unattractive young fellow by the name of George Hayden. A more than superficial acquaintance with Hayden certainly does not tend to remove the dislike, for he evidently does not hesitate about glancing through his friend's private papers and then calmly pocketing his revolver. Yet another thing, he is in financial difficulties—some one is blackmailing him, holding over his head the threat of exposure of forgery carried out some time before. He must have money, but where it is to come from he has not the slightest idea. Then the latent criminal instinct awakens and a still voice suggests robbery. Then, again, comes another thought—how to escape. There and then he makes his plans, and they include means of proving an *alibi*.

That evening he and Robert visit a cafe, where apparently, for his own purposes, George falls under the influence of drink and has to be carried home.

At the cafe also is Bird, a clever young criminal investigator, and attracted by the scene before him, he makes a prolonged study of Hayden.

It is in the dead of night when his landlady has seen her lodger lying on his bed presumably sleeping off the effects of a carouse, that George jumps up. No trace of a stagger is in his walk now, for he has work to do, and in a few moments he has stepped out of the window. The scene changes to Robert, who indites a letter to his friend saying that for the next few weeks he will devote himself exclusively to study. This letter he takes to the post, but as he disappears from sight a shadowy figure, who has been lurking around an adjacent corner, creeps up to the door and enters.

But silent as he has been, George—for the intruder is he—awakens Jessie. As she stands listening a shot suddenly rings out. Gathering together her courage, she steals downstairs and to her horror-stricken eyes comes the vision of her father lying motionless in his chair, a wound in his head and a still smoking revolver by his side.

Events move quickly, and circumstantial evidence in the shape of his revolver pointing the way, Robert is arrested.

Detective Bird reads of the affair and somehow his mind unconsciously reverts to the scene at the cafe the previous night. He decides to interest himself in the case, and after bidding Jessie to be of good cheer, and interviewing her brother Robert in prison, he calls on George. Now just a few moments before, the young fellow had received the letter from Robert, yet he denies its receipt to the detective as he sees that the posting of the letter, if it can be proved, may secure the release of the arrested man. But Bird is far from satisfied, and with the aid of a mirror, he discovers that the note was written from traces on Robert's blotter. As a consequence he orders a man to shadow Hayden's rooms, with instructions that directly the apartments are vacated, he is to send word. Two plain clothes police officers are now summoned with a search warrant, and directly George steps out of his room, the detectives get in and ransack the place. Only one clue can they bring to light, and that is the half-charred letter sent by Robert.

The criminal returns unexpectedly and peering through the keyhole—for he hears suspicious sounds emanating from his room—sees the detectives at work.

Immediately he kindles a fire outside the door and gives the alarm of fire. In the subsequent confusion he slips unnoticed into his room and snatching up from their hiding place the papers he stole from Miller, he makes off. His flight is discovered too late, and all hope of proving his guilt disappears with the documents he holds.

The pleas for the defence are too weak, and Robert is sentenced to a life-long term of imprisonment.

Bird goes to comfort Jessie, and while there Hayden calls. A daring plan formulates in the detective's head; a few hurried words to the girl and he is off.

Hayden is standing looking at the spot where he committed the murder when a sound causes him to turn round. His flesh begins to creep on his bones, and he shivers as though seized with ague; before him is the victim of his crimes.

Incoherently he screams out and Jessie bursts in. Ere he dies—for the shock proves too much for him—George confesses all.

Another day dawns and with it comes the release and complete vindication of Robert. As to Bird, well, he has fallen in love with the heroic little Jessie, and as she is far from averse to him, it seems as though "The Mystery of the Corner House" is to end before the altar.

This film has been passed by the British Board of Film Censors.

Released March 31st, 1913.

Approximate Length 2844 feet.

Code Word: "Corner."

Price 4d. per foot (plus toning).

Die Stimme des Gewissens.

Der alte Herr Müller liebt seine beiden Kinder Kurt und Olga über alles, und es schmerzt ihn tief, dass Kurt seine Studien vernachlässigt und sich von seinem Freunde Georg Hagen, einem Taugenichts, verführen lässt, der nichts anderes tut als bummeln und Zechen. Als Georg eines Tages wie gewöhnlich Kurt abholen will, und dieser kein Geld hat, schlägt der leichtsinnige Freund ihm vor, seinen Vater darum anzugehen, und als dies misslingt, veranlasst er ihn, sich an seine Schwester zu wenden, die ihm auch 100 Kronen gibt. Während Kurt von seiner Schwester das Geld erhält, sieht Georg Kurts Revolver auf dem Tisch liegen und steckt ihn heimlich zu sich. Die halbe Nacht verbringen sie lustig mit leichtsinnigen Freundinnen, ohne zu merken, dass der privatdetektiv Otto Berg sie beobachtet, weil ihm auffällt, wie sie mit dem Gelde um sich werfen. Als Kurt aufbricht, bleibt Georg zurück, und er scheint einen schändlichen Plan zu haben; als er auf die Strasse kommt, stellt er sich betrunken und taumelt gegen ein Automobil, dessen Chauffeur er lallend anweist ihn nach Hause zu fahren. Dort angekommen, bringt der Chauffeur ihn mit Hilfe der Wirtin mit grosser Mühe zu Bett, aber kaum sind sie aus dem Zimmer, als Georg aufspringt und sich heimlich aus dem Hause schleicht. Kurt ist inzwischen heimgekommen, und da ihn dieses Leben anwidert, schreibt er seinem Freunde, er möge nicht wieder zu ihm kommen, er sich in Zukunft ernstlich seinen Studien widmen wolle. Diesen Brief bringt er zum nächsten Briefkasten, aber als er zurückkommt, findet er das ganze Haus in Aufruhr: im Wohnzimmer liegt sein Vater ermordet, und seine Schwester sowie die alte Haushälterin sind ausser sich vor Verzweiflung. Kurt benachrichtigt die Polizei, die sofort am Tatort erscheint. Man findet den Revolver und erkennt ihn als Kurts Eigentum. Da die alte Haushälterin am Abend vorher gehört hat, dass Kurt seinen Vater vergeblich um Geld

gebeten hat, wird Kurt wegen dringenden Verdachts verhaftet, obwohl er wie auch seine Schwester seine Unschuld beschwören. Als Otto Berg aus den Zeitungsnachrichten näheres über den Mord erfährt, sieht er plötzlich vor sich das Bild der Scene aus dem Nachtcafé, wo Kurt und Georg die wilde Orgie feierten. Er folgt einem plötzlichen Einfall und ersucht um die Erlaubnis zu einer Unterredung mit Kurt; nachdem er ihn sehr eingehend ausgefragt hat, sieht er klar, dass dieser aufrichtige junge Mann die Tat nicht getan haben kann, und immer mehr wird es ihm zur Gewissheit, dass der Andere der Mörder ist. Er sucht sofort Olga auf, um ihr einen Gruss von ihrem Bruder zu bringen, und als er das schöne junge Mädchen kennen lernt, verspricht er ihr, nicht zu ruhen, bis er die Unschuld ihres Bruders beweisen kann. Von Olga fährt er direkt zur Wohnung Georg Hagens, aber dieser ist auf seiner Hut. Mit einer Entschuldigung verlässt Berg ihn, aber er lässt mit Absicht seinen Stock stehen, und als er zwei Sekunden später zurückkommt, findet er Georg damit beschäftigt, den Brief zu verbrennen, den Kurt ihm in der Nacht geschrieben hat. Hagen wird unruhig und bestärkt Berg in seinem Verdacht, aber es gilt nun Beweise zu schaffen. Er lässt Hagen beobachten, und als dieser ausgegangen ist, nimmt er eine gründliche Haussuchung vor, ohne jedoch das Geld finden zu können; dagegen findet er im Ofen Überreste des verbrannten Briefes. Als Hagen heimkehrt und durch das Schlüsselloch sieht, was vorgeht, entfacht er auf Korridor einen Brand; Berg und seine Gehülfen stürzen aus dem Zimmer, und Hagen nimmt eiligst das Geld, das er unter der Matratze versteckt hatte, an sich, dann springt er aus dem Fenster. Nachmittags ist Berg bei Olga, um mit ihr zu beraten, als das Mädchen plötzlich den Besuch Hagens meldet. Berg veranlasst Olga, Hagen aufzuhalten, er fährt mit rasender Eile in seiner Wohnung und kehrt in der Maske des ermordeten Rent-

Rentners zurück. Auf einen Wink von ihm lässt Olga Georg allein, und nun tritt Berg in der Gestalt des Toten plötzlich ins Zimmer. Hagen stürzt zu Boden, von einem Herzschlag befallen, und als Berg sich demaskiert hat und in ihn dringt, er solle die Tat zugeben, hat er nur noch die Kraft, mit dem Kopf zu nicken, dann stirbt er. Glücklicherweise eilen Berg und Olga zum Gefängnis und veranlassen Kurts Freilassung. Kurt weiss nicht, wie er ihm seine Dankbarkeit beweisen soll, aber ein herzlicher Blick Olgas verheisst ihm den schönsten Lohn für die Zukunft.

----- o o o o o -----

FILMS-KOMPAGNI
V. NORDISK

KOBENHAVN

NEW YORK MOSCOW

BERLIN WIMB. LONDON

RENTNER K. W. H.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

**A/S NORDISK
FILMS - KOMPAGNI
KOPENHAGEN**

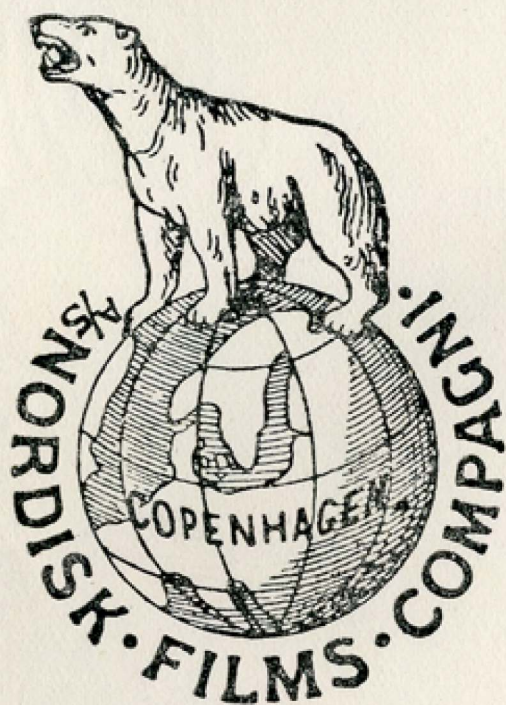
BERLIN. WIEN. LONDON. GENOVA.
NEW YORK. MOSCOU.

BERLIN S. W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

Telegram-Adr.: „Nordfilm“.

Telephon Amt IV 10191.

R E M O R D S.

Le vieux rentier Muller qui est veuf depuis longtemps aime de tout son coeur ses deux enfants Georges et Irène. Cependant il s'afflige de constater que son fils néglige ses études et se laisse tenter par son ami Jean Rivoir de passer le temps dans les lieux de plaisir. Ce Jean Rivoir est un vaurien qui ne fait que boire et s'amuser. Un soir Jean Rivoir vient chercher Georges, comme à l'ordinaire, et comme celui-ci n'a plus d'argent Jean lui dit de taper son père ou sa soeur pour s'en procurer. Le père le refuse, mais la soeur lui en donne 100 frs. Pendant que Georges est monté chez sa soeur, Jean resté seul aperçoit un revolver appartenant à son ami et s'en empare. Au retour de Georges ils sortent et passent la moitié de la nuit en compagnie de femmes légères sans se douter que Charles Deveaux le fameux détective les observe étonné de les voir dépenser tant d'argent. Enfin Georges quitte l'établissement pour rentrer chez lui. Cependant Jean paraît avoir conçu un mauvais projet. Une fois dans la rue, il fait semblant d'être ivre; d'un pas mal assuré il se dirige vers un auto et dit au chauffeur de le conduire chez lui. Malgré l'ivresse apparente de son client, le chauffeur le prend dans sa voiture. Arrivé à l'adresse indiquée, il le fait descendre, et aidé par la patronne de l'hôtel il réussit à mettre au lit le prétendu ivrogne. Cependant à peine Jean est-il devenu seul, qu'il saute du lit et quitte furtivement la maison. Entretiens Georges est rentré chez lui. Au fond il est dégoûté de la vie qu'il mène, et il écrit une lettre à Jean dans laquelle il lui demande de ne pas venir le chercher pendant quelque temps, comme il a pris la ferme résolution d'achever ses études. La lettre finie il descend pour la mettre à la boîte aux lettres. A son retour il trouve toute la maison bouleversée. Dans le salon il voit le corps sanglants de son père assassiné, et sa soeur et la vieille gouvernante sont hors d'elles de désespoir. Immédiatement Georges prévient par le télé-

phone le commissaire de police qui arrive peu après pour procéder aux premières constatations. L'indice le plus important est le revolver. Il se montre qu'il appartient à Georges. La vieille gouvernante déclare avoir entendu que celui-ci a demandé de l'argent à son père qui le lui a refusé net. Ce témoignage est terrible pour le pauvre jeune homme et a pour résultat immédiat que le commissaire de police juge prudent de s'assurer de sa personne et l'emmène au poste, malgré les protestations les plus énergiques de son innocence, et les larmes de sa soeur. Par les journaux, le détective Charles Deveaux apprend l'assassinat qui lui fait penser à la scène dont il a été témoin dans le restaurant de nuit où Georges et Jean étaient en ribote avec des filles. Suivant une inspiration subite il se rend à la prison et demande à parler à Georges. Après lui avoir fait subir un interrogatoire serré, le détective est persuadé que ce jeune homme si franc n'est pas l'assassin. Sa pensée se porte alors sur Jean Rivoir, et une voix intérieure lui dit que c'est lui qui a assassiné le vieux rentier, mais comment le prouver. Le jour même de sa visite à la prison, il va trouver Irène pour lui dire bonjour de la part de son frère, et touché du chagrin de la jolie jeune fille, il lui promet de prouver son innocence et de trouver le vrai coupable. Puis il se rend chez Jean Rivoir pour savoir si celui-ci est informé de l'assassinat, mais Jean qui est sur ses gardes feint l'ignorance. Le détective le quitte en lui faisant ses excuses de l'avoir dérangé, et en sortant oublie exprès sa canne. Lorsque l'instant d'après il revient la chercher il surprend Jean en train de brûler la lettre, que Georges lui a adressée. Jean se trouble si visiblement que M. Deveaux en est sûr d'avoir devant lui l'assassin, mais il n'a toujours pas de preuves formelles contre lui. Il fait surveiller la maison par un de ses aides, et peu après celui-ci lui téléphone que Jean vient de sortir. L'instant d'après M. Deveaux arrive avec deux autres détectives. Ils examinent à fond l'appartement de Jean sans trouver cependant l'argent volé, mais dans le poêle M. Deveaux trouve

les restes de la lettre brûlée et s'en saisit. Les deux détectives n'ont pas encore fini leur perquisition quand Jean rentre. Voyant par le trou de la serrure à qui il a affaire, Jean allume un commencement d'incendie dans l'antichambre pour détourner l'attention des détectives. Sentant l'odeur de brûlé ceux-ci sortent précipitamment, et Jean en profite pour se glisser dans la chambre et prendre l'argent caché sous le matelas, après quoi il saute par la fenêtre. Malheureusement M. Deveaux s'aperçoit trop tard qu'il a été joué. Dans l'après-midi il va de nouveau trouver Irène pour

lui apprendre où en est l'affaire. Pendant sa visite la bonne vient annoncer Jean Rivoir, et au même instant Deveaux a formé son plan. Il dit à Irène qu'il va s'éligner pour quelque temps et tâcher de retenir Jean jusqu'à ce qu'il revienne. Une fois dans la rue, il hèle un auto et se fait conduire chez lui. Là il se masque comme le rentier assassiné, après quoi il retourne chez Irène qui quitte suivant ses instructions le salon, laissant seul Jean. Alors M. Deveaux déguisé comme l'assassiné, ouvre subitement la porte. Saisi d'horreur Jean s'affaisse frappé d'un choc nerveux, et quand Deveaux le presse de questions pour lui arracher l'aveu de son crime, il fait un signe de tête affirmatif et retombe en expirant sur le fauteuil. Rayonnant de joie Irène se rend avec Deveaux à la prison pour faire délivrer son frère, et celui-ci ne sachant comment remercier son sauveur, Irène s'en charge en mettant son bras sous celui de Deveaux et en le regardant si tendrement qu'il se sent largement récompensé de ce qu'il lui a été donné de faire pour eux.

- - - - o o o o - - - -

- - - - 0 0 0 0 0 - - - -

donne de suite bonk est.

ment du, il se sent quelquefois lecombre de ce du, il lui a été

tant son plus grand plaisir de recevoir et en le regardant au tendre-

gérant comment lemeilleur son plaisir, il est a, en suite en mer-

A/S NORDISK FILMS CO.

COPENHAGUE

BERLIN. LONDRES. NEW YORK. PARIS.

VIENNE. BUDAPEST. MOSCOU.

BARCELONE. SOFIA.

et été donc, dans l'après-midi il va de nouveau trouver il est bonk

le tendre, naturellement il. recevoir a, s'excuse tout tout du, il

plaisir il, il sent sa grand joie de recevoir, après tout il sent de

travail, et tout en profitant bonk se trouve dans le plaisir et

des déficiences, sentant l'odeur de pluie sent-il souvent prescrip-

tionnement d'insécurité dans l'atmosphère bonk définitive l'attention

de la part de la famille et du il a dit, tout est en son

il, ont pas encore tout leur développement dans leur tendre. Voyant

les restes de la lettre, pleure et a, en attendant les deux déficiences